

37 Eutykus, som somnade

{biblink} Apg 20:7-12.

Namnet Eutykus betyder "en som har tur". Och kanske någon tycker att det namnet passade bra på en som föll från tredje våningen och kom ifrån äventyret utan så mycket som ett brutet nyckelben. Men Eutykus och de andra kristianerna i Troas hade lärt sig att tro inte på god tur utan på Gud. Förresten är Eutykus (liksom Lukas) ett slavnamn. Ynglingen var troligen slav, hade kanske arbetat hårt från 4-5-tiden på morgonen och hade fullgoda skäl att bli sömnig när det led mot midnatt.

Det var den sjunde dagen av den vecka Paulus hade ägnat åt Troas, en förvånande lång paus under den brådskande återresan mot Jerusalem, och denna dag var en söndag. Om församlingen hade varit talrikt tillstädes de föregåendedagarna, så var man i dag, den sista dagen, säkerligen kommen man ur huse, inte minst med tanke på de aningar som väl även här hade vunnit spridning, att det var sista gången man skulle få höra och se den älskade läraren. Det hade inte förekommit någon förföljelse i Troas, och man hade utan fruktan tänt många lampor, så att det lyste lång väg genom fönstergluggarna i den sal på tredje våningen som fick tjäna som kyrka.

Eftersom det var söndag, skulle det bli brödsbrytelse. Först troligen agape, kärleksmåltid, där svultna slavpojkar som Eutykus fick äta sig ordentligt mätta av de välbärgades medförda mat. Åtskild från agapen skulle Herrens nattvard firas. Men den förbereddes genom samtal, och detta samtal ville aldrig ta slut. Lukas läkaren, som berättar episoden, nämner om de många lamporna troligen som en förklaring till att Eutykus blev sömnig. Folk satt sammanknåkade på golvet, olivoljelamporna krävde sin tribut av tillgängligt syre, aprilkvällen var varm, och Eutykus hade trängt sig fram till en öppen fönsterglugg, för att få luft.

Kanske satt han uppklängd i fönsteröppningen, halvt ute, halvt inne. Att nicka till var ett ögonblicks verk, pojken ramlade ut, och med ett skrik av fasa lät man aposteln veta vad som hade hänt. Hela församlingen strömmade ned och ut på gatan, och när pojken befanns död, grät några kvinnor sakta. Men Paulus gjorde så som en gång profeten Elisa (2 Kung 4:34). Han lade sig över ynglingen, mun mot mun. Och Eutykus kom tillbaka till livet.

Man fortsatte sin gudstjänst uppe i salen, och nattvard blev hållen. Jag tänker mig att även Eutykus mottog brödet och vinet ur apostelns hand. Det måste ha varit en säregen nattvardsgång för alla och särskilt för honom. Nattvarden får ofta bli en beredelse till döden och bör så vara. I det här fallet blev den en förberedelse till ännu en tid av liv här på jorden. Och den borde väl också vara detta för oss alla, ända fram till vår sista nattvardsgång. {/biblink}

Sven Danell: Bibliska bipersoner 37